

ביוזמת „העולם הזה“ החל השבוע הבירור המשפטי של הפשע שהסעיר את המדינה

חטיבת תבור - מערכת מספר 1

תעלומת החטיפה הגיעה לשיאה. האשמות והאשמות נגד ניסרו בחלל. תעמולת-לחש אדירה מטעם הש.ב. האשימה את עורכי „העולם הזה“ עצמם בחטיפת כתבם, או בכיום החטיפה. בלונדון טען ח"כ יגאל אלון כי החטיפה בוצעה על-ידי גוף שלישי, בלתי-ידוע. בתנאי אביב כתב ח"כ יוחנן באדר כי יתכן שקיימת מחתרת קרובה למפא"י, שביצעה את החטיפה.

השבוע הגיע אל השופט המשפט הראשון הנוגע לפרשת חטיפת אלי תבור. מגישיו היו עורכי „העולם הזה“ עצמם, מתוך כוונה להביא סוף-סוף את הפרשה לבירור פומבי מוסמך. התביעה: קובלנה פלילית נגד בעלי ועורכי „דבר השבוע“, על הוצאת דיבה.

ש.ב., ש.א., ש.ע.

כך הופיע בשיא פרשת החטיפה המאמר המחוכם הבא בעמוד המערכת של דבר השבוע, התום בראשי-התיבות של יצחק יערי, אחיו של מנהל דבר: „לפני עשרה ימים בוצע מעשה-פשע, הי עושה רושם כי השאנאזי וגניבת-הדעת שבו הם ללא דוגמה למה שידענו בעבר. העולם הזה נהג עתה, כנראה, „בלי מורא ובלי משוא-פנים“ גם כלפי כתבו, אם כי הוא מניח הן הסתה בלתי-מרוסנת נגד מוסדות הבטחון במדינה, שהם כביכול הספו את „הכתב הי בכיר“ שלו, חקרוהו-ועינוהו.

דבר השבוע הוא שבועון מכובד מאד. הוא נושא בראש גליונותיו את שמה המפואר של ההסתדרות הכללית של העובדי דים העברים בארץ-ישראל. אולם בחוגי מפא"י מתיחסים אליו בולוויל רב. בעיניהם הוא רק אחד הכלים הקטנים יותר בתזמורת הגדולה, הסרה למרותו של מנגנון-החושך. בימים כי תיקונם, אין המנגנון טורח אפילו להפעיל כלי זה. הוא סומך יותר על שבועון-הרפוש שלו, המתחרה בראש-ראשונה בשבועון הי מכובד דבר השבוע.

זה חדשים ושנים מנהל עתון זה השמעה פרועה נגד מוסדות, אישי מדינה, משוררים וסופרים, בשל חשבונות-סתר אפלים שלו ושל שולחיו, מקנטר ומפעפע ארס ביהם לכל אדם הקשור בחוק ומשפט בארץ הזאת. שי- בעונן זה מנסה לשכנע לשוא, כי משהו

אולם הימים לא היו כתיקונם. הפעם אי-אפשר היה לחתר אף על כלי אחד. דבר השבוע נאלץ להתגייס. לרוע הי מול, לא היה לו הנסיון הרב כשל הבטאונים שהגיעו לדרגה גבוהה של יצאנות עתונאית מקצועית. בטאונים אלה לא העזו לחזור בגלוי ובפה מלא על השמצות הש.ב. הם הסתפקו ברמזים שקופים, בליחות, בסילוף עדין של

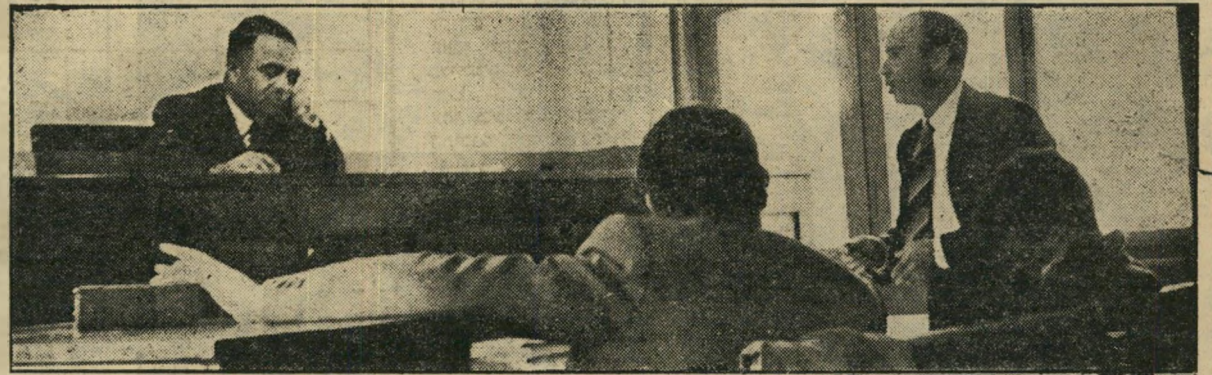
יודים או לא?

שואל השופט את משה בן-אלול, עורך דבר השבוע, וכתבו יצחק יערי (עומדים מימין), הנאשמים בהוצאת דיבה על אורי אבנרי ושלוש כהן (יושבים), הנאשמים ניסו להתחמק מן התשובה לשאלה.

לתבוע לדין פלילי חברה-בערבוני-מוגבל. במשך קרוב לשעה ניסה לבסס טענה זו, שלא הושמעה עוד מעולם בבית-משפט יש-ראלי. מדי פעם התפתח חיוך בקרב הקהל, רנדור לא הסתפק בכך. טען הוא: דברי דבר השבוע כלל אינם בחזקת הוצאת דיבה, כי אין זה נכון שמשמטע מתוכב כאילו העולם הזה חסף את תבור, או מסר הודעה כוזבת. היתה זאת למעשה הודאה חלושה שאין שמץ של אמת בהשמעה הזונית, וכי לכל המנגנון האדיר של השלטונות, אחרי חקירה שלא היה כדוגמתה בהיקף, אין שמץ של הוכחה לביסוסה.

הנאשמים: חברת דבר בע"מ, דפוס דבר בע"מ, עורך דבר השבוע משה בן-אלול וכותב הרשימה, יצחק יערי. סוף-סוף היתה הדרך פנויה לבירור משפטי. אילו היה לש.ב. שמץ של צידוק הגיוני לביסוס השמצותיו, אשר דויד בן-גוריון חזר עליוהן בכנסת, הרי ינתנה לו הודמנות של זהב. עורכי העולם הזה עצמם הכניסו את

השופט מגורייכהן, אדם אוהב-שלום מטבעו, ראה סיכוי לשלום. הציע הוא: מדוע לא יסכימו הצדדים לסיים את הפרשה בהתנצלותו של דבר השבוע? קרא עורך-הדין אריה מאריני-סקי, ממשרד שמואל תמיר: „העולם הזה אינו זקוק להתנצלות. אולם אם עורכי דבר השבוע יקומו ויכריזו בפה מלא שטענותיהם היו שקר וכזב, נבטל את התביעה“.

את שולחיו לכלא אם נכונות השמצות דבר השבוע. השופט מגורייכהן מקשיב בכבוד-ראש, שעה שפרקליט דבר, יעקוב רנדור, משחק בכרף על התניך, המונח דרך קבע על דוכן-העדים בבית-המשפט.

מקומם בבית-הסוהר! קורא אריה סא"ר רינסקי, פרקליט העולם הזה (ימין), בהשמיעו את הטענה הבלתי-רגילה שיש לשלוח

הוסף מאריניסקי: „אם צודקים רמזי דבר השבוע, ועורכי העולם הזה באמת ביצעו את החטיפה, הרי מקומם בבית-הסוהר. מן בת הציבור דורשת כי הדבר יבורר באופן דחוף, כי לא יתכן שאורי אבנרי ושלוש כהן יתהלכו חופשיים אם-האשמות צודקות. אולם אם דבריהם של עורכי דבר השבוע הם שקר בודן, אזי חייבים הם לתת את הדין“.

בן-אלול ויערי לא נתנו תשובה ברורה. השופט מגורייכהן הומיין את הפרקליטים ל- לשכתה, קבע לבסוף פגישה שניה לסוף השבוע, כדי לתת לאנשי דבר השבוע להיר מלך בדעתם.

למעשה לא מצאו את עצמם בן-אלול ויערי ובנייהם ראשי מנגנון-החושך, נאלצו עתה לערוך את חשבונם נפשם: ● האם לתת למשפט להימשך, ולהוכיח בפרהסיה כי מסעי-ההשמעה האדיר שלהם, שנעזר בכל כלי-התעמולה של השלטון, היה משולל אף שמץ של אמת. ● היהודים מיד קבל עם ועדה כי דברי ריהם היו שקר וכזב?

היתה זאת ברירה בלתי-נועמה מאד. שהרי במקרה השני, אין מנוס מן השאלה הציבורית הבאה: מדוע שיקרו דוברי השלטון בפרשת תבור? מה הם רצו להסתיר?

ראשם לעניבת-החנק. כל אשר היה על הש.ב. לעשות היה לספק את החומר שלו לפרקליט דבר השבוע. לטעון כי אמנם הי עולם הזה חסף את כתבו; כך שפרסומי דבר השבוע היו אמת, ולא דיבה. אולם כאשר הרים השבוע השופט ד"ר יוסף מגורייכהן את ראשו וביקש את בן-אלול ויערי לקוב ממקומם ולהודיע אם הם מודים באשמה או לא, לא היהדה באולם תרועת-התצוצה של הש.ב. תחת זאת נשמע קול ענות חלושה. הנאשמים הש-חלו להתחמק מן הדין בהאשמותיהם.

מי ידך לבית-הסוהר?

מקומו עם יעקב רנדור, פרקליטו גבה-היקומה של דבר. סוללה של ספרים עבי-כרס נערמה לפניו. טען רנדור: התביעה טומאה, כי חברה-בערבוני-מוגבל אינה יכולה

מפחד מגליוניו, חושש מ„תיקו“ ומשתמש מ„חליות-הכסיו“ שלו. ש.ב. אינו גוף בלתי-לגלי במדינה, כי אם זרוע חוקית שלה ולכן איננו חייב להשי תמש באמצעי גנגסטרים, כגון הלבשת שקים על ראשי אנשים שהוא חפץ לחקרת. יתרה על זו: מה שנעשה לאותו כתב — אלה הן בדיק השיטות שבהן השתמשו ארגוני המחתרת שהיו קרובים לעורכי העולם הזה. זה חדשים שעורכי אותו שבועון מזהירים את קוראיהם, כי עוד מעט יתנקשו בהם, ומכיוון שזה לא קרה — פקעה סבלנותם. הם מחכים בקוצר-רוח „לפגורוס“, למאסרים, וי-הללו בוששו לבוא. ואם לא בא ש.א. בא ש.ע. — שרות עצמ“.

פרט זה או אחרי. הם התחבאו מאחורי גבו של דובר רשמי כלשהו. הם ציטטו את דברי-ההשמעה של עמוס בן-גוריון ומשרתיו, המחוסנים בתוקף החוק מפני כל תביעה על הוצאת דיבה, או רמזים שפלים שהושמעו מעל הבמה המחוסנת של הכנסת.

אף אחד מהם לא קם ואמר בפה מלא, בצורה הפתוחה בפני תביעת-דיבה, את אשר אמרו הדוברים המחוסנים: כי עורכי העולם הזה, בשיתוף עם גורמים אפלים אחרים, ולצורך מטרת אפלות עוד יותר, חספו בעצי-מם את אלי תבור, או בימו את החטיפה.

עד שבאו היהודים הטובים וחסרי-הנסיון של דבר השבוע, כמו שחרים דברו לתוך חנות-החריסנה, מלאי התלהבות על ההודמנות שניתנה להם, סוף-סוף, להוכיח כי גם הם מביאים תועלת למנגנון-החושך.

24 שעות אחרי הופעת הגליון כרחוב כבר היה כתב-האישום מוכן. המתלוננים: אורי אבנרי, שלום כהן וחברת העולם הזה בע"מ.

כאשר פתח בשיחה עם שותפתו לספסל הי רכבת, ניאותה הגברת להשיב לשאלותיו. פייגמן המיין שתי כוסות בירה, ותחת השפעת המשקה והחברה הנעימה החלה הי אשה לשפוך את לבה. היא סיפרה כי הינה אלמנה ובודדה בחיים. „גם אני אלמן“, היתה ודה הגבר בהתרגשות. ברור היה כי הגורל הרחמן הוא אשר זימן את השניים באותו קרון רכבת. כאשר ירדו בחיפה ליוה פויג-מן את האשה למלונה, נשא באדיבות את

הבריות בשכונה לרנן על כתם, חתכו הוריה של מלכה את התמונה לגורים בבית-המשפט.

דרכי אדם פגישה ברכבת

גבר גבוה ונאה, סמוק-לחיים ובעל שיער שטיני מכסיף, התיישב בקרון הרכבת שנסעה מתל-אביב לחיפה. על אף גילו (59) עשה יצחק פייגמן רושם אלגני ומשך. על כן,

ששופט-סוף מצאה נפש אחות, לא עמדה על קטנות. היא נתנה לאהוב-ליבה 150 ל"י ב" מנומנים, חמש טבעות זהב, שבעה כפתורי זהב וטבעת משובצת יהלום. כהוכחה לאה-בתו ולכתותיו הרציניות, קנה לה פייגמן טבעת יהלומים במתנה. האלמנה לא היתה כה טיפשה כפי ש" אפשר לחשוב מהתנהגותה. היא הלכה לצורך, לבדוק מה ערכה של טבעת האירוסיין שם (המשך בעמוד 12)